

אשליית העצמאות הפלסטינית

הכרזתו של עבד רבו אמורה היתה לגרור מהלך טקטי מתוכנן: איתות לעולם שהמו"מ תקוע ויש ללחוץ על ישראל. כיום, זהו לכל היותר ספין תקשורתי או גימיק עלוב
משה אלעד

"תחזיקו אותנו חזק או שנכריז על עצמאות". זוהי אמירת ריטואל פלסטינית הנשמעת אחת לכמה שנים, בדרך כלל כשהמו"מ עימם מצוי במבוי סתום. השבוע היה זה אימו של [יאסר עבד רבו](#), ששב מתהום הנשיה חדרור רוח קרב, כשהוא קורא טקסט שהכתיב לו הראיס אבו מאזן.

הרקע להכרזה היה [הצטרפותה של קוסובו](#) המוסלמית למשפחת מדינות העולם. לרגע אחד ניסו ראשי הרשות הפלסטינית להשתעשע באשליה שרק הכרזה מפרידה בין חלום העצמאות הפלסטיני לבין מציאות השליטה הריבונית בשטחים. "לקוסובו יש פחות תמיכה בינלאומית מאשר לנו", תהו הפלסטינים, "אז למה שלא נכריז גם אננו על עצמאותנו?"

אילו הייתי האשם תאצי' הקוסוברי, הייתי משיב לעבד רבו: "של נעליך מעל גלגליך קודם שתערוך השוואה כזו".

אם בהכרזות בלבד עסקינן, הפלסטינים הם בהחלט אלופי העולם. כבר לפני כ-20 שנה, ב-15 בנובמבר 1988 הכריזה המועצה הלאומית הפלסטינית באלג'יר על הקמת מדינת פלסטין בגבולות 1967, שבירתה ירושלים המזרחית. הכרזה זו זכתה להכרה של למעלה מ-108 מדינות! ושוב, בארבעה במאי 1999 אישרה המועצה הלאומית הפלסטינית את הכרזת העצמאות "בהתאם להסכמים בינלאומיים" ושוב זכו הפלסטינים לתמיכה בינלאומית גורפת.

מדוע, אם כן, חרף ההכרזות הללו, לא השכילו עדיין להקים מדינה משלהם? קיימות לכך שלוש סיבות עיקריות. הראשונה, סיבה "ישראלית ובינלאומית". התנאים להיווצרותה של מדינה ריבונית מתקיימים לא רק כאשר ישות פוליטית מצהירה על עצמה כמדינה עצמאית ולא רק כאשר מספר גדול של מדינות מהקהילה הבין-לאומית מכירות בישות החדשה, כמי שעומדת בקריטריונים של מדינה ריבונית. ישנו עוד תנאי בסיסי שעל הפלסטינים לעמוד בו: הפגנת יכולות ושליטה אפקטיביות של המדינה החדשה, מה שמכונה "סמכות דה פקטו" על השטח תחת שיפוט.

אליבא דישראל וחלק גדול ממדינות העולם, נכשלו כאן מנהיגי הפלסטינים לדורותיהם כישלון חרוץ, אלא אם כן ליחס שמתקיים בין "המנהיג הגולה" אבו מאזן לבין השטחים, בעיקר לעזה, קוראים שליטה.

ההיבט הכלכלי מהווה סיבה נוספת לכך שאין עדיין מדינה פלסטינית עצמאית. ההיסטוריה של הרשות מאז הסכמי אוסלו מצביעה על כך שלא לחינם מאוהבים הפלסטינים בתהליך השלום, יותר מאשר בשלום עצמו. התהליך הוא רווחי, השלום עלול להיות הפסדי. במלים אחרות הפלסטינים (של אש"ף) מנצלים עד תום את מעמדם כאנדרדוג טעון טיפוח, כיקירי הא"ם והמערב או כיקירי המדינות התורמות, ושואבים משאבים כספיים ואחרים ללא הפסקה. רק משיירי הכספים שקיבלה הרשות הפלסטינית מתרומות יכולה קוסובו למחוק 50% אבטלה שבשטחה. כן, קוסובו יכולה רק להתקנא בפינוק התמוה לו זוכים אבו מאזן ועבד רבו בין הצהרת עצמאות אחת לשניה.

סיבה נוספת נוגעת ללב ליבה של הבעיה הפלסטינית. ימשיכו הפלסטינים עד כלות כוחותיהם לומר שמה שמונע את הקמת מדינתם הוא מימוש סוגיות הליבה. ניחא, שימשיכו לרמות את עצמם ואת אוהדיהם. גם מי שמנהל עימם מו"מ יודע שהישות הפלסטינית כבר לא תצליח להשתחרר מדימוי המדינה הכושלת, Failed State, לו זכתה ביושר רב.

על פי כל קנה מידה בינלאומי, אחד מסימניה המובהקים של מדינה כושלת הוא הטרור ומי שמפנק כיום את הפלסטינים בכספים מושחתים, הוא זה שאחראי לכך. זרעי המדינה הפלסטינית הכושלת מזרעו בחטא הקדמון של המערב, שהתיר לאש"ף באופן תקדימי להיות בו זמנית גם ישות לגיטימית וגם ארגון טרור.

לא פלא איפוא שהשבוע [הודיעה שרת החוץ](#) ציפי לבני "שהמו"מ עם אבו מאזן יתקיים גם

במצב של טרור". לבני צודקת. היא אמנם התכוונה לטרור החמאסי, אבל המודיעין מצביע על כך שגם אנשי חללי אל-אקצא, בשר משרם של אבו מאזן והפנתח, אינם מפגרים בהרבה אחר אנשיו של חאלד משעל מהחמאס. כיאה למדינת טרור, שיתוף הפעולה ההדוק והיעיל ביותר המתקיים בשטחים הוא בין ארגוני הטרור היריבים. לצערנו, גם ישראל נסחפה למערבולת הטרור-שלום-טרור הזו.

לחצו כאן
להגדיל הטקסט

הכרזה כמו של עבד רבו היתה אמורה בעבר לגרור מהלך טקטי מתוכנן: איתות לעולם המערבי והערבי שהמו"מ עם ישראל תקוע ויש ללחוץ על ישראל לזוותר יותר בסוגיות הליבה. כיום, זהו לכל היותר ספין תקשורתי או גימיק עלוב. בעבר אחרי הצהרות כאלה, הציפו מנהיגים מערביים את השטחים בביקורי הזדהות. כיום הם מדירים רגליהם. אפשר להבינם, כבר נמאס להם לבקר רק במובלעת המוקטעה.

הכותב מילא שורת תפקידים בשטחים וכיום חוקר את החברה הפלסטינית במוסד שמואל נאמן בטכניון

[חזרה](#)